

բնի հոկտեմբեր, ամէն ի միտ իւր . գործքն
նա, եկեղեցի տալ ինձ զհազի իւր քաղցրայնց
յոտով և առաքին սիրով, իսկ ես . . . Հա-
շեր և մաշեր նա ի միշտ և յարատեւուն և ոչ
կորեք լծադուքանի ի Բնիգոցն մէջ գլխուն և
մէջ գորտառուն, իսկն զի տեսներն նա զտորին
սորբութիւնն— և լուեր, և ահաւոր հայեցող ամբ
նորս ժամէ ի ժամ՝ մթապնակն, զմեղակ և
կատարի նախանձն դրաւեր զսիրտ նորս . Սա-
րբեմ . ամէն նա երբեմն, յառեալ ի նա զքն
զտրմացեալ աչա իւր . հայի քս զի անգորր,
խալիք իւրճի մառցող տանջէն զգեզ և հայեցո-
ւած իմ ահաւոր լծաւն քեզ . Մարիամ, եր-
բեմն ասէր նա որտաձայն, յարմի գծաւտան
այն դահի հարկաներ, սիրեմ զքեզ յոյժ կա-
լմագին . . . բայց ժող է քեզ, եթէ խաբեցես
զնա ի սեր քս, Հաւսի ուրեմն և հաւս ժամ անդ-
րագառնալայ քս, և խճարին Սարիամ զքն
մին կորչոս զանգարարութիւն իւր . Էւանջ . եր-
բեմն նա յահարիս առաքանն, երկրեք յառ-
կապէն և յանձնի, մինչ շապէն ինչ սորաւոր
կաններ ի սիրտ նորս . Ահ կամեր նա, և զքեզ
տեսանել իսկ, ահաբեկ լուեր . այլ Սարգ-
ոյն հայեցեալ յոյս ամենայն, որպէս զի մնալով
գարտաւան քս, ոչ հեռանայ ի սրտս հանի

րեզ գնեքդարձութիւնն, որք 'ի բանից Մա-
 ժու ծագեցան 'ի հոգի Բեկդարի, երևա-
 րայրաւորան, շանթը կայմանայն լծմա-
 յաւոյ նորա և կրճտեաց սակարկեա զտա-
 րի, Ուստի, զսեւաց նա վարեալ 'ի կ-
 զաժխն, ու 'ի Սարգիս այն, դարձա-
 րայն Մարիամ եր որդեա մատարաց և ոչ
 անք, շի Բեկդար կայր առ նախա, շնո-
 ժիւնանց սեղանաց զձեռն առեալեան և առ-
 ցաւոյն ինձ աշուհեաւ եռ կեալ 'ի վերայ
 քի, սիրելի զնա առաւել քան զկեանս իմ,
 նայն ինձ վերջացաւ լամն իմ, Յայտաւ կե-
 'ի նա Բեկդար, և որդեա մեղեդեալ որ
 խառնալի միմ թողեալ զմարմնոյ նորա և
 գէթ, որդեա դաւալ մեղեդեալ որ ձգեցն և
 թաք յարանան լերին զոյժ յոյժ իւր առ-
 լա կամէլ գնալ գինի նստաւ, 'ի լոյս գնա-
 շանց նա կերեկրածայն և դաւա իւր դաւա-
 'ի վերայ իմ արձակելով, — օտք իմ կորա-
 'ի ժամէ անտի, Ուստի, ոչ անտի եւ
 թում, —, Բայ երեւն եկի դարձալ 'ի
 հայեցոյ 'ի թորձարեւել մարմնոյ — ամեն
 'ի նմա եր խաղալ, որդեա 'ի գերեզմանի
 նեակ Մարիամաւ լծաւեր ինձ լինել դաւա-
 Ռեմնի եզի եւ ընդ երկայն — ամենայն ինձ

